

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 10 november 2003
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.97.5299/94/3

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, handelaar, geboren te _____ op _____, wonende
te _____ ;
2. _____, huishoudster, geboren te _____ op _____, wonende
te _____ ;

Beklaagd van : te _____ van op of rond 1.5.1994 tot op datum bevel tot dagvaarding :

Als daders om het misdrijf uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben :

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1, 1° 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

- gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

1. een parkeerterrein aangelegd te hebben door het aanbrengen van een klinkerverharding over de ganse oppervlakte van het perceel
 2. een metalen hekken geplaatst te hebben aan de rooilijn als afsluiting van het terrein
 3. een elektromechanische slagboom te hebben geplaatst als toegang tot de parking
- en dit alles instandgehouden te hebben

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (lijzins-eemeente erraat, nummer of plaatselijke benaming)

aard en oppervlakte : bergplaats - 2a 45ca

wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaar(s) - eigenares ervan geïdentificeerd zijnde als:

1. _____ geboren te _____ op _____ handelaar, en
 2. _____ geboren te _____ op _____ huishoudster
- wonende te _____

Waarbij zich heeft gevoegd als vrijwillig tussenkomende partij: *lit*

College van Burgemeester en Schepenen, van
hebbende als raadsman mr.

met burelen te
advocaat met kantoor te

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 21 september 1998 werd betekend door afgifte op het politiecommissariaat van de woonplaats van de beklaagden met achterlating van het door artikel 37 van het gerechtelijk wetboek (Ger. W.) bedoelde bericht aangezien de betekening niet kon gebeuren op een van de wijzen bedoeld door de artikelen 33 tot en met 35 Ger. W. ;
- de ontvangsbewijzen die door de politie van werden terugbezorgd aan het Openbaar Ministerie waaruit blijkt dat de beklaagden op 2 oktober 1998 de voor hem bestemde exemplaren van de dagvaarding hebben in ontvangst genomen ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 23 september 1998 in het
- de beschikking van deze rechtbank en kamer d.d. 30 juni 2003 om gelet op de gewijzigde samenstelling de behandeling van de zaak in haar geheel te hernemen ;
- het tussenvonnissen van deze rechtbank en kamer d.d. 22 september 2003 ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde :

- de vrijwillig tussenkomende partij het college van burgemeester en schepenen van met burelen te in haar vordering voorgedragen door mr. loco mr. advocaat met kantoor te die deze vrijwillig tussenkomende partij heeft vertegenwoordigd op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2003 ;
- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklaagden in hun middelen van verdediging voorgedragen door hun raadsman mr. advocaat met kantoor te

1. Aanpassing der dagvaarding

De rechtbank heeft bij tussenvonnissen d.d. 22 september 2003 de enige tenlastelegging der dagvaarding heromschreven als :

Te

Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot

en met 30 april 2000), door het uitvoeren van werken het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99§ 1, 1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, namelijk :

A. op niet nader te bepalen data in de periode van 1 mei 1994 (verklaring beklagden) tot en met 8 augustus 1994 (opstellen proces-verbaal)

1. een parkeerterrein aangelegd te hebben door het aanbrengen van een klinkerverharding over de ganse oppervlakte van het perceel ;
2. een metalen hekken geplaatst te hebben aan de rooilijn als afsluiting van het terrein ;
3. een elektromechanische slagboom te hebben geplaatst als toegang tot de parking;

B. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1994 tot en met 8 augustus 1994, tot en met 17 september 1998 (datum bevel tot dagvaarding), de sub A1, A2 en A2 omschreven constructies in stand hebben gehouden.

De beklagden hebben op de zitting van 27 oktober 2003 daaromtrent geen opmerkingen gemaakt.

2. Verjaring van de strafvordering

De rechtbank neemt aan zoals hieronder zal blijken dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B in hoofde van de beide beklagden werden gepleegd met hetzelfde oogmerk en bij toepassing van artikel 65 van het strafwetboek (Sw.) samen één misdrijf vormen, zodat de verjaring van de strafvordering slechts één aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, zijnde 17 september 1998. De verjaringstermijn van de strafvordering bedraagt vijf jaar (art. 21 van de voorafgaande titel bij het wetboek van strafvordering - V.T. Sv.). De laatste nuttige daad van stuiting werd verricht door de behandeling van de zaak op de openbare terechtzitting van 30 juni 2003. Deze daad van stuiting heeft de reeds verstreken termijn van verjaring van de strafvordering teniet gedaan en een nieuwe termijn verjaring doen ontvangen gelijk aan de oorspronkelijke. De verjaring van de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B komt ten vroegste op 29 juni 2008 te vervallen door verjaring en dit onverminderd periodes van schorsing ingevolge artikel 24, 1° V.T. Sv.

3. Gegrondheid van de strafvordering

3.1.1.

Op 8 augustus 1994 werd door een ambtenaar die bevoegd was om inbreuken op de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw op te sporen en vast te stellen lastens de beide beklaagden een proces-verbaal opgesteld (st. 2) omdat zij op het perceel gelegen te _____ zonder vergunning de volgende werken hadden uitgevoerd of laten uitvoeren :

- het aanleggen van een parkeerterrein door het aanbrengen van een klinkerverharding over de ganse oppervlakte van het terrein ;
- het plaatsen van een metalen hek aan de rooilijn als afsluiting van het terrein ;
- het plaatsen van een elektromechanische slagboom als toegang tot de parking.

3.1.2.

In het voormeld proces-verbaal werd aangegeven dat een vergunning voor het bouwen van garages en het aanleggen van een parking werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 4 juli 1994 (st. 19).

3.1.3.

De beklaagden legden op 21 oktober 1994 de volgende verklaring af : *"Het goed, is onze eigendom. Het goed is kadastraal gekend onder De werken werden gestart omstreeks de maand mei 1994. Voor het uitvoeren van de werken werd er geen architect of aannemer aangesproken. Door mij zal zo vlug mogelijk het dossier met vergunningsaanvraag op de diensten van ingediend worden."* (st. 4). De beklaagden zijn beiden eigenaar van het perceel (st. 30).

3.1.4.

Op 28 juni 1996 werd door de politie van _____ bij een plaatsbezoek vastgesteld dat nog niets werd afgebroken of hersteld in de vorige toestand. De eerste beklaagde verklaarde alsdan : *"...De reden waarom de wederrechtelijke bouwwerken nog niet werden afgebroken, is omdat ik nog geen tijd heb gehad om dit te doen. Ik vind het ook zonde van de parkeerplaatsen die hiermee verloren gaan."* (st. 6).

3.1.5.

Bij brief d.d. 30 september 1996 werd door de gemachtigde ambtenaar aan de procureur des Konings bij deze rechtbank een herstellvordering toegestuurd. Het herstel in de vorige staat werd gevorderd met derhalve afbraak van de constructies en het verwijderen van de verharding. De aanleg werd strijdig geacht met de bestemming die door het BPA (MB 14/05/92) werd gegeven aan het kwestieuze perceel : halfopen bebouwing, tuinstrook met bouwverbod, strook voor koeren en tuinen. Tevens werd een dwangsom van 49,58 EUR gevorderd (st. 15-16).

3.1.6.

De rechtbank heeft de behandeling van de zaak op de openbare terechtzittingen van 26 oktober 1998, 28 december 1998, 22 februari 1999, 28 juni 1999, 27 december 1999, 26 juni 2000, 29 januari 2001, 25 juni 2001, 17 december 2001, 25 maart 2002, 9 september 2002 en 30 december 2002 telkens uitgesteld op vraag van de beklaagden teneinde regularisatie mogelijk te maken. Uit de stukken die ter gelegenheid van het vragen van uitstel werden neergelegd blijkt dat de beklaagden middels tussenkomst van een architect een regularisatievergunning hebben aangevraagd, dat het college van burgemeester en schepenen van _____ daarover op 17 september 2001 negatief heeft beschikt, dat hoger beroep werd ingesteld door de beklaagden tegen deze weigeringsbeslissing, dat de bestendige deputatie van _____ op 11 april 2002 het beroep gedeeltelijk heeft ingewilligd en dat een stedenbouwkundige vergunning werd verleend onder bepaalde voorwaarden en de aanvraag deels werd geweigerd (zie de op 9 september 2002 neergelegde stukken) en dat door de gemachtigde ambtenaar evenwel op 6 juni 2002 bij de minister hoger beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie werd ingesteld (zie stuk dat op 30 december 2002 werd neergelegd). Door de beklaagden werd op de openbare terechtzitting van 30 juni 2003 meegedeeld dat de regularisatiepoging niet gelukt was.

3.1.7.

Uit het nazicht ter plaatse door de politie van _____ blijkt dat er door de beklaagden gedeeltelijk gevolg werd gegeven aan de herstellordering. De elektromechanische slagboom werden verwijderd doch de klinkerverharding (de basis waarin de klinkers werden gelegd) zelf en het metalen hek dienstdoende als afsluiting waren nog aanwezig.

3.2.1.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd. Het derde lid luidt als volgt : *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”*.

3.2.1.2.

Uit de dossierstukken blijkt dat de door de beklaagden wederrechtelijke uitgevoerde handelingen strijdig zijn met de bepalingen van het bijzonder plan van aanleg die als bestemming enkel halfopen bebouwing, een tuinstrook met bouwverbod en een strook

voor koeren en tuinen toelaat. De rechtbank moet dan ook vaststellen dat de door de beklaagden onder de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 en B gepleegde feiten, zoals heromschreven, een ernstige inbreuk inhouden vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens een ruimtelijke uitvoeringsplan of een plan van aanleg, meer bepaald op het bijzonder plan van aanleg zoals goedgekeurd bij ministerieel besluit van 14 mei 1992. De depenalisering die wordt beoogd door artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 2003 betreffende de ruimtelijke ordening kan in deze zaak dan ook niet worden toegepast.

3.2.2.

Op basis van de voormelde gegevens staat dan ook vast dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B.

4. Straftoemeting

4.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B zoals aangepast zijn in hoofde van de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

4.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

4.3.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

4.4.

De eerste beklaagde is jaar oud, de tweede beklaagde jaar oud, ze wonen samen en exploiteren een handelszaak. De beide beklaagden beschikken over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt.

4.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

4.6.

De beklaagden hebben gevraagd om de uitspraak van veroordeling voor de hen ten laste gelegde feiten op te schorten. De raadsman van de beklaagden heeft daarbij gewezen op het blanco strafrechtelijk verleden van de beklaagden, hun leeftijd, hun professionele situatie en de kosten die zij hebben moeten maken om gevolg te geven aan de herstellvordering. De rechtbank acht, in overeenstemming met het op de zitting geformuleerde ongunstig advies van het Openbaar Ministerie, een loutere schuldigverklaring geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de beklaagden gepleegde feiten en is van oordeel dat dit de beklaagden onvoldoende de ernst zou doen inzien van deze feiten en bij hem onvoldoende een gedragswijziging zou bewerkstelligen. Bovendien valt niet in te zien hoe een veroordeling tot de betaling van een (minimale) geldboete zoals door deze rechtbank wordt opgelegd, zou kunnen leiden tot de sociale declassering van de beklaagden.

4.7.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

5. De herstellvordering

5.1.

Bij brief d.d. 30 september 1996 werd door de gemachtigde ambtenaar aan de procureur des Konings bij deze rechtbank een herstellvordering toegestuurd. Het herstel in de vorige staat werd gevorderd met derhalve afbraak van de constructies en het verwijderen van de verharding. De aanleg werd strijdig geacht met de bestemming die door het BPA (MB 14/05/92) werd gegeven aan het kwestieuze perceel : halfopen bebouwing, tuinstrook met bouwverbod, strook voor koeren en tuinen. Tevens werd een dwangsom van 49,58 EUR gevorderd (st. 15-16). Ingevolge artikel 198 van het decreet van 18 mei 2003 betreffende de ruimtelijke ordening wordt de voormelde vordering van de gemachtigde ambtenaar voortgezet door de stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie

5.2.

Op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2003 heeft de raadsman van dat wordt vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen verduidelijkt dat haar tussenkomst in deze procedure diende te worden beschouwd als een verzoek tot vrijwillige tussenkomst en een aansluiting bij de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur (voorheen de gemachtigde ambtenaar). Uit de uitleg verstrekt door de raadsman van het college van burgemeester en schepenen van

moet worden afgeleid dat afstand werd gedaan van stelling als burgerlijke partij, dat het college van burgemeester en schepenen van zich aansloot bij de herstellvordering en ter ondersteuning daarvan wenste tussen te komen in deze procedure. Het college van burgemeester en schepenen van heeft belang om in deze procedure tussen te komen gelet op de bevoegdheid die haar door de regelgeving inzake ruimtelijke ordening op het vlak van het herstelbeleid werd toevertrouwd. De vordering tot tussenkomst is dan ook ontvankelijk.

5.3.1.

Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluidend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd, zodat deze bepaling nog niet kan worden toegepast.

5.3.2.

Artikel 149 § 1 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 bepaalt: *“Voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, kan in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen: 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking; 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden; 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling een recht creëert voor elke overtreder van voor 1 mei 2000 gepleegde inbreuken om een herstel gerealiseerd te zien in een meerwaardevordering (en niet in een her-

stel in de vorige staat) en onafgezien van het antwoord op de vraag of in casu de in hoofde van de beklagden gepleegde feiten niet zijn blijven voortbestaan tot medio 2003 en dus tot na 1 mei 2000, is het voor de rechtbank duidelijk dat gelet op de strijdigheid van de werken en handelingen met het bijzonder plan van aanleg

zoals goedgekeurd bij ministerieel besluit van 14 mei 1992 de in hoofde van de beklagden bewezen geachte feiten een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg en artikel 149 § 1 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999 zoals aangepast alleen al om die reden niet kan worden toegepast.

5.3.

De door de stedenbouwkundig inspecteur geformuleerde herstellvordering, waarbij het college van burgemeester en schepenen van zich heeft aangesloten, is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de veroordeelden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd. Uit het nazicht dat ter plaatse werd uitgevoerd blijkt dat er slechts partieel herstel in de vorige staat is. Er moet een volledig herstel in de vorige staat worden gerealiseerd.

5.4.

Door de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad werd tevens een dwangsom gevorderd van 49,58 EUR per dag vertraging in de nakoming van de herstellvordering. Het talmen van de beklagden om tot integraal herstel over te gaan verantwoordt het verbeuren van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het bedrag van de gevorderde dwangsom is van aard dat het een gepaste aansporing vormt voor de beklagden om zelf tot herstel over te gaan.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wet van 17 april 1878 houdende voorafgaande titel bij het wetboek van strafvordering, art. 21 en 25 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195; Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 66,

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, art. 44 § 1, 1^a, 64, eerste, de tweede en vijfde lid en 65 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42,

1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 1°, 147, 157, 149, 160, 198, 198bis en 204;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de eerste beklagde _____ en van de tweede beklagde _____ op te schorten.

Veroordeelt eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B zoals aangepast samen ELK tot een geldboete van 26 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers, of 128,90 EUR.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ uitgesproken geldboeten van 128,90 EUR kunnen worden vervangen door telkens een gevangenisstraf van telkens 8 dagen.

Spreekt bovendien in hoofde van eerste beklagde _____ en van de tweede beklagde _____ de verplichting uit om een bedrag van 10,00 EUR, met 40 deciemmen verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

namelijk EENMAAL deze bijdrage voor de eerste beklagde en
EENMAAL deze bijdrage voor de tweede beklagde

Beveelt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van en kadastraal over te gaan tot het volledig herstel van de plaats te kadastraal gekend als oppervlakte 2 a 45 ca door alle constructies af te breken en de verharding te verwijderen en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de voormelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zullen kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van door en door een dwangsom zal worden verbeurd van 49,58 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Legt de eerste beklagde en de tweede beklagde ELK een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 108,42 EUR en veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde hoofdelijk tot de betaling van deze kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
na adjunct-griffier.